

ELINE

16 mei was, behalve dat het de dag voor Mila's verjaardag was, een erg gewone dag, tót drie uur 's middags.

16 mei was namelijk de dag dat Eline met haar ouders in Hotel Duinzicht kwam wonen. Mila stond in de gang op de tweede verdieping met in haar hand de stofzuiger die haar moeder vergeten was. Ze ruimde wel meer dingen op. En ze hielp met inladen, koken, sjouwen, en poetsen, want dat waren de taken van haar moeder en het waren er te veel. Steeds vaker stuurde haar moeder haar een bericht met daarin iets als: *kan je hier even helpen? Of: begin alvast met koken.* Het moest altijd snel, want de tijd moest steeds vaker in minder tijd gestopt worden.

Toen Mila de slang vastpakte en zich omdraaide, was daar ineens meneer Van Leemhuizen. Een paar seconden keek hij naar haar en toen naar de stofzuiger. Hij was lang en gespierd en hij stond tussen de verhuisdozen. Hij had geen doos maar een iPad in zijn handen – tillen en sjouwen, dat deden alleen de verhuizers. Sinds september, al zeker driekwart jaar, was hij de nieuwe baas van Hotel Duinzicht. Mila wist dat hij uiteindelijk zelf met zijn gezin in het hotel zou komen wonen, maar niet dat dat vandaag was.

'Ik zie je hier vaker,' zei hij zacht, met een kleine pauze tussen elk woord en een gekke 'r'. Hij klonk, dacht ze, een beetje zoals ministers op de televisie. Ze dacht na. Als mensen zacht en voorzichtig praten, moet je opletten, zei Willem van de frietkraam altijd. Zachte, voorzichtige stemmen vertellen bijna altijd een geheime boodschap die niet leuk is. Sinds Mila het afgelopen halfjaar aldoor

gefluister om zich heen had gehoord, wist ze dat Willem gelijk had. Voorzichtig gedoe betekent altijd ellende. Dus toen meneer Van Leemhuizen zacht zei: 'Ik zie je hier vaker,' wist ze bijna zeker dat hij waarschijnlijk bedoelde: 'Je staat in de weg.' Of tenminste, zo iets.

Hij keek weer naar de stofzuiger in haar hand. 'Nou, zeg eens dame, werk jij soms ook in het hotel?' Hij knikte naar haar alsof hij wilde zeggen: 'Nu ben jij aan de beurt.'

'Ik, eh, nee, ik werk hier niet – ik kwam even toevallig langs,' mompelde Mila. En tot slot nog een keer: 'Nee – ik werk hier niet.' Haar gedachten gingen razendsnel. Ze had niet gelogen. Ze werkte niet in het hotel. Ze hielp alleen maar.

'Ben je te gast?' vroeg hij.

'Ik eh, nee,' antwoordde Mila. Ze ging rechtop staan en tikte even op de stofzuiger. 'Ik haal deze jongen even weg zodat Hotel Duinzicht meer eindeloos genieten wordt.' Ze grijnsde erbij, zo stoer mogelijk.

Toen klonk ineens een meisjesstem vanachter de hotelkamerdeur naast hen. 'P-papa, waar moeten ze de tv neerzetten?'

Heel langzaam ging de gouden deurklink naar beneden. Er stapte een meisje de gang op.

En ineens scheen de zon vanaf het strand, zo de gang in.

Dit was geen vakantieganger. Dat zag Mila meteen. Om het meisje heen zetten mannen dozen op hun plek. Gek genoeg keken ze niet aldoor naar haar. Het meisje had grote donkere ogen en glanzend zwart haar dat losjes over haar rug hing. Ook droeg ze een jurkje en gouden ooringetjes, gewoon op haar verhuisdag. Haar schouders waren breed en gespierd en ze stond heel recht. Mila had nog nooit zo'n mooi iemand gezien, zelfs niet in de roddelbladen

van haar moeder. Het meisje leek een beetje op een Disneyprinses, vond Mila, maar dan sterker en niet zo overdreven getekend.

‘Ik kom er zo aan, Eline,’ antwoordde meneer Van Leemhuizen en door de toon waarop hij dat zei, leek hij even minder hotelachtig. Toen kwam er een vrouw met opgestoken haar, grote zwarte ogen en mooie kleren bij Eline staan. ‘Ik regel het wel, schat,’ zei ze zacht tegen meneer Van Leemhuizen. ‘Wát een coördinatie-fiasco, dit verhuisbedrijf.’ Ze zuchtte even, keek over Mila heen en verdween toen met een statige houding in de kamer alsof daar een door haar te leiden persconferentie en geen verhuiszooi was.

Heel kort keken Eline en Mila elkaar voor het eerst aan. Eline trok haar wenkbrauwen op en glimlachte naar Mila, een seconde maar. Toen keek ze naar de grond en liep ze haar kamer in met een rechte rug, net zoals haar moeder. Mila stond doodstil en keek alleen maar terwijl haar hart sneller begon te bonzen. Vanaf vandaag woonde Eline in dit hotel. In háár hotel. Mila keek naar het hemelbed waarop Eline haar tasje liet vallen en naar haar uitzicht over de strandopgang, de frietkraam, de viskraam en in de verte het wilde duingebied.

‘Nou hup, lopen maar,’ bromde Elines vader plotseling en hij keek Mila streng aan. Hij ademde diep in waardoor hij nog breder werd. Snel pakte Mila de stofzuiger op, struikelde over de stofzuigerslang en ging ervandoor. Terwijl ze met de stofzuiger de trap afliep (zij een trede, dan de stofzuiger een trede en daarna zij weer), bedacht ze dat waarschijnlijk iedereen altijd deed wat de vader van Eline vroeg. Hij was echt iemand over wie Eline, als ze ooit zou worden uitgescholden op straat, kon zeggen: ‘En nu koppen dicht, anders ga ik mijn vader halen.’ En dat dat dan werkte.

Ze zette de stofzuiger weg en liep het hotel uit via de personeels-

ingang. Haar eigen slaapkamer was niet ver. Heel dichtbij zelfs. De kortste route erheen was acht stappen over kort gemaaid gras, dan drie over tegels, twee door de rozenbottelstruiken, dan vier langs het elektriciteitshuisje en de afvalcontainers van het hotel, één onder het prikkeldraad door, vijf door het hoge duingras en twee door de oude moestuin van haar moeder, die nu overwoekerd was door duingras en zichzelf. Thuis aangekomen rukte ze de achterdeur open en duwde hem dicht met haar voorhoofd.

HOTEL DUINZICHT – EINDELOOS GENIETEN stond er op het bordje aan de binnenkant. Het bordje was al heel oud en de letters LOOS waren alleen nog in restjes afgebladderd roest te zien. EINDE GENIETEN.

Mila las de woorden hardop.

Toen pakte ze de oude voetbal die altijd naast de deur lag en kopte die tegen de woorden aan.

Met elke keer koppen slikte ze de tranen weg die nu, de laatste tijd steeds vaker, zomaar ineens in haar keel vastzaten.

Een bijzondere, nieuwe persoon in je leven betekent een nieuwe kans, dacht ze. En misschien wel een vriendschap. Dat moest gewoon.

‘Morgen word ik elf en wordt het weer leuk,’ mompelde Mila. ‘Met Eline.’

START VAN HET LOGBOEK VAN EEN BRILJANT PLAN

Hallo, hallo, hallo aan mezelf (aan Mila dus, als je dit leest en je bent Mila niet, dan opgetieft uit deze blocnote)! (Vanaf nu wat kleiner schrijven, anders te weinig ruimte.)

Mijn Logboek van een Brilljant Plan (LBP) start vandaag. Dit is voor het eerst dat ik zoiets doe. Hierin schrijf en teken ik dingen die horen bij het Brilljante Plan voor deze laatste twee maanden voor de zomervakantie. De maanden waarin alles weer goed komt. Zoals vroeger. Het Brilljante Plan begint morgen als ik elf word. Dit logboek is eigenlijk mijn verjaardagscadeau voor mezelf.

Ik hou alles voor dit logboek bij in deze Hotel Duinzicht-blocnote die mijn moeder een keer heeft meegenomen van haar werk om boodschappenlijstjes op te maken. Ze doet toch bijna nooit meer boodschappen, dus dat komt goed uit.

Ik hou elke stap die nodig is voor mijn Brilljante Plan bij op papier en in mijn hoofd. Dan kan ik meteen oefenen voor als ik later schrijver ben (dat wil ik worden). Bij moeilijke toetsen doe ik dat ook steeds, mijn gedachten opschrijven. Bij een rekentoets schrijf ik bijvoorbeeld getallen op die ik moet onthouden en bij andere toetsen schrijf ik weleens een ezelsbruggetje of een grapje voor mezelf in de kantlijn (en kras dat daarna door natuurlijk). Zo ben ik goed geworden in school. Het is echt superhandig. Als je jezelf tijdens toetsen vertelt wat je weet en wilt, voel je je niet zo alleen, want je hebt altijd iemand om iets aan te vertellen en iemand die naar je luistert

(jij zelf dus). Ik denk dat veel kinderen dit doen, maar ik weet het niet zeker.

Wie ook alles (maar dan ook écht alles) bij moeten houden, zijn profvoetballers in wedstrijdtijd. Ik vind betaald voetbal een beetje idioot (die mensen verdienen honderd miljoen, alleen maar door sterke benen en het doen van heel veel sit-ups voor een man met een stropdas die ernaast staat). Maar doordat ik mijn broertje steeds uit Voetbal International moet voorlezen, en omdat ik zelf (tot het gezek met mijn ouders begon) op voetbal zat, heb ik de goede kanten van betaald voetbal ontdekt. Het is bijvoorbeeld heel cool dat je met voetbal wereldkampioen kunt worden. Ik ben ook echt fan. Een beetje van Cristiano Ronaldo bijvoorbeeld en van de vrouwen ben ik ook fan: van ons hele vrouwenelftal!!! Wij hebben echt een paar van de beste voetballers ter wereld (het zijn vrouwen, dus misschien zeg je wel voetbalSTERS, wat cooler klinkt, door het woord STER natuurlijk). Volgens topvoetballers en topvoetbalsters is het belangrijk dat je de maanden voor het WK schemaatjes en tekeningetjes bijhoudt. Over de sfeer in je team en hoeveel je slaapt en wat er moet veranderen en wat je doel is en zo. Alleen als je gefocust bent op problemen die je kunt oplossen, kun je wereldkampioen worden.

Dus zo wil ik dit ook gaan doen voor mijn Brilljante Plan. Als topsporter, zeg maar. Ik heb niet (zoals topsporters) een trainer, fitnessinstructeur, diëtist en sportpsycholoog die voor mij die schemaatjes en tekeningetjes maken en alles in de gaten houden wat anders moet in mijn leven, maar ik heb wel MEZELF. Ik ga:

focussen op hoe het nu is, vertellen welke problemen ik wil oplossen en beschrijven waarom en hoe.

Ik moet mijn leven behandelen als een prof. Dan wordt het beter. Want in je leven komt er soms iets langs wat superbelangrijk is.

Iets wat gewoon echt goed MOET gaan, zoals de wereldkampioenschappen. Iets wat je ouders of je klasgenoten nou eens NIET gaan verzoeken.

In mijn leven is er vandaag zoiets langsgelopen. Of zo IEMAND eigenlijk. Iemand die mijn leven kan veranderen, maar alleen als ik goed oplet. En zo ben ik op het Brilljante Plan gekomen.

Wat het Brilljante Plan is?

Nou: vrienden worden met Eline natuurlijk. In plaats van gedoe met ouders of met school → een beste vriendin. Over twee maanden, als de zomervakantie begint, hou ik de wereldcup brilljante-redding-van-mijn-leven boven mijn hoofd.

Het Brilljante Plan gaat nu van start!

